



Arrest

nr. 143 288 van 15 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X,
in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn
minderjarige kinderen X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratiebeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X, op 8 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid van 30 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en van de beslissing van 30 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De echtgenote van verzoeker komt op 28 september 2004, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum type D met het oog op studies, België

binnen. Zij wordt op 9 november 2004 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 30 september 2005.

1.2. De verblijfsmachtiging wordt verlengd tot 31 oktober 2005.

1.3. Na een terugkeer naar het land van herkomst komt de echtgenote van verzoeker op 14 oktober 2006, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum type D met het oog op studies, België opnieuw binnen. Zij wordt op 1 februari 2007 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 31 oktober 2007.

1.4. De verblijfsmachtiging wordt verlengd tot respectievelijk 31 oktober 2008, 31 oktober 2009 en 31 oktober 2010.

1.5. Via een op 3 november 2009 gedateerd schrijven dienen de echtgenote van verzoeker, verzoeker en hun drie kinderen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd te worden.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 25 februari 2011 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 30 mei 2011 gaat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over tot de intrekking van de op 25 februari 2011 genomen beslissing en neemt een nieuwe beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en een nieuwe beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, die op 22 juli 2011 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF
(...) in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 (...), is ontvankelijk, doch ongegrond.*

MOTIVERING :

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd. 19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State: “De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven.” “Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grand betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden.”

“In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden.”

Betrokkene roept in eerste orde criterium 2.8B in (duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007- modelarbeidscontract - mogelijkheid om een arbeidskaart B te verkrijgen).

In een aanvullend schrijven van 18 augustus 2010 beroept betrokkene zich bijkomend op criterium 2.8A van de instructies dd. 19/07/2009 [duurzame lokale verankering- ononderbroken verblijf van ten minste

5 jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009)- voor 18/03/2008 een wettig verblijf of een geloofwaardige poging hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen in België]. Zoals algemeen bekend en bevestigd door de staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid dhr. M. Wathelet blijft voor dossier die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen echter de termijn van 15/09/2009 tot 15.12.2009 gelden. De regularisatiecampagne werd op 15.12.2009 definitief afgesloten voor wat betreft de aanvragen of aanvullingen die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen. Derhalve kan betrokkene op het ogenblik van de aanvulling geen beroep meer doen op dit criterium 2.8A.

Dientengevolge werd enkel criterium 2.8B van de instructie dd. 19/07/2009 verder onderzocht.

Betrokkene legt geen model-arbeidsovereenkomst voor.

Deze modelarbeidsovereenkomst moet van bepaalde duur zijn voor een arbeidsduur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur zijn, en moet een salaris bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 02/05/1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29/07/1988. . Dit model van arbeidsovereenkomst werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 oktober 2009, als bijlage bij het KB van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (Inforum nr 241911).

Betrokkene voegt weliswaar een kopie van zijn arbeidscontracten bij (interimcontracten+ contracten voor bepaald werk voor 1 dag), doch het betreffen geen kopies van een modelarbeidscontract zoals dit werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 oktober 2009, als bijlage bij het KB van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (Inforum nr 241911). Bovendien voorzien de voorgelegde arbeidscontracten geen tewerkstellingsduur van minimum 1 jaar of van onbepaalde duur en ligt het maandsalaris lager dan het vereiste gewaarborgd minimummaandinkomen zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 02/05/1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29/07/1988.

Overwegende dat de door betrokkene aangehaalde elementen van integratie, het beroepsverleden in België, de kennis van het Nederlands en haar opgebouwde sociale banden in België en het schoolgaan van de kinderen op zich niet weerhouden kunnen worden als grond voor een regularisatie/machtiging tot verblijf. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19/07/09. Overwegende dat betrokkene wist dat de machtiging die in het verleden aan hem werd verleend steeds beperkt was tot de duur van zijn studies en dus van tijdelijke aard was, wordt besloten om de aanvraag te verwerpen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker, dat hem tevens op 28 juni 2011 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“(…) artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2° : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden ;

De drie kinderen (...) volgen de verblijfssituatie van de ouder. (...)”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het werd ingesteld door verzoeker als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.

De wettelijke vertegenwoordiging van 'begeleide' minderjarige vreemdelingen wordt krachtens artikel 35, § 1, tweede lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna verkort: het WIPR) beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij. De definitie die in artikel 4 van het WIPR wordt gegeven aan de gewone verblijfplaats houdt rekening met de feitelijke omstandigheden en staat los van de wettigheid van dit verblijf, waardoor de vertegenwoordiging van begeleide minderjarige vreemdelingen in casu door de Belgische regels ter zake zal worden beheerst.

Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artikelen 389-420 van het Burgerlijk Wetboek (hierna verkort: het BW), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordigers voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid van het BW). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid van het BW), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686, AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Ter terechtzitting verklaart de advocaat van verzoeker dat hij zich op dit punt gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Bovendien heeft verzoeker geen middel ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied, zodat het beroep ook om deze reden onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "*substantiële vormvereisten*" en van het "*algemeen beginsel van behoorlijk beheer*". Hij betoogt tevens dat sprake is van machtsoverschrijding.

Hij licht het middel als volgt toe:

"(...)

De bestreden beslissing van verwerping van een aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet (waarin ook het verzoek tot afgifte van een bijlage 13 vervat zit), dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché W. V. (...) maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

(...)

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

(...)

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald :

[citaat artikel 2 van de wet van 9 juli 2000]

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

De verzoekster was geen bestemming in enig elektronisch verkeer.

(...)

In casu werd de handtekening uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

(...)

a). De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.

b). Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

Zo kan de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar bv. volstaan om de beslissing met ingescande handtekening te maken, door te sturen en af te printen.

Het is in die omstandigheden niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

c). De verzoekster heeft zich aangeboden bij de gemeente en de beslissing werd haar persoonlijk betekend. Er kan derhalve geen sprake zijn van enig elektronisch verkeer waarin de verzoekster bestemming is.

(...)

De administratieve beslissingen van verwerping en uitwijzing zijn dus behept met een substantiële onregelmatigheid en zijn dus nietig.

"Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd." (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/X1V – 18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek."

3.2. Allereerst merkt de Raad op dat de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam, met name attaché W.V., wordt vermeld in de bestreden beslissing. Verzoeker geeft deze naam ook correct

weer in zijn verzoekschrift en betwist niet dat attaché W.V. bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

De stelling van verzoeker dat de handtekeningen op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werden, niet kunnen beschouwd worden als handtekeningen in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er nogmaals benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekeningen die op de bestreden beslissingen zijn aangebracht al dan niet elektronische handtekeningen zijn in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoeker voert aan dat de toegang tot de code van de betreffende ambtenaar kan volstaan om de beslissingen met ingescande handtekening te maken, door te sturen en af te printen en dat het in deze omstandigheden niet uit te sluiten is dat de gescande handtekeningen konden worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de bestreden beslissingen bijgevolg niet uitgaan van de bevoegde persoon. Hij toont met zijn betoog evenwel niet aan dat derden over de login en code vereist voor het aanmaken van de ingescande handtekening van de betrokken ambtenaar beschikken. Hij maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat de betreffende handtekening door eender wie kan geplaatst worden. De stelling van verzoeker dat hij zich persoonlijk heeft aangemeld bij de gemeente en dat hij geen bestemming is van enig elektronisch verkeer laat evenmin toe te besluiten dat attaché W.V. niet de ambtenaar is die de bestreden beslissing heeft genomen. Verzoeker verliest tevens uit het oog dat verweerder bevestigt dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché W.V. genomen is en dat dit gegeven steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Er wordt derhalve niet aangetoond dat attaché W.V. niet de auteur is van de bestreden beslissing.

De beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissingen tot stand kwamen met machtsoverschrijding.

De Raad kan verder slechts opmerken geen *“algemeen beginsel van behoorlijk beheer”* te kennen en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen toelichting, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting, van de *“algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”*, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht het middel als volgt toe:

“(…)

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat de verblijfsaanvraag niet gegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

(…)

De beslissing kan niet draagkrachtig gemotiveerd zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt immers in de bestreden beslissing expliciet dat de verzoeker de instructienota ingeroepen heeft en dat deze instructienota ook zal toegepast worden binnen de discretionaire bevoegdheid ondanks de posterieure vernietiging door de Raad van State.

Daarentegen kan het, zelfs binnen de discretionaire bevoegdheid, niet zorgvuldig, noch redelijk zijn om deze instructie slechts ten dele toe te passen.

- Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken eigent zich het recht toe om NIET na te gaan of een vreemdeling kan voldoen aan één van de criteria van de instructienota ook al is de instructienota op zich expliciet ingeroepen.

- De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat het enkel dient na te gaan of aan een criterium voldaan is waarnaar de initiële verblijfsaanvraag zou verwijzen, in casu instructiecriterium 2.8 B, gegrond is.

- Een latere verwijzing naar een ander instructiecriterium gedaan bij aanvulling kan volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet volstaan om dit te onderzoeken en toe te passen.

- Impliciet acht de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet verplicht noch bevoegd om de aanvraag van de verzoekende partij te toetsen aan de integrale instructienota ook al heeft de verzoekende partij zich bij zijn initiële aanvraag beroepen op de instructienota.

(...)

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoeker NIET afwijst omdat hij niet voldoet aan de instructienota maar wel omdat hij niet zou voldoen aan het criterium 2.8 B van de instructienota dd. 19/07/2009.

De Dienst Vreemdelingenzaken probeert in het dossier van de verzoeker het link te spelen door (in ieder geval ten onrechte) te stellen dat in de initiële aanvraag enkel beroep zou gedaan zijn op het criterium 2.8.B..

Om 3 serieuze redenen kan dergelijke motivering niet gegrond zijn.

(...)

Allereerst, kan waargenomen worden dat de inhoud van het criterium 2.8 van de instructienota zeer duidelijk is én dat er in dit criterium sprake is van één determinerend motief nl. de 'duurzame lokale verankering' waarop de verzoeker zich expliciet beroepen heeft.

Inderdaad, het criterium 2.8 stelt immers :

"2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen."

De Dienst Vreemdelingenzaken kan derhalve alleen maar beamen dat het criterium 'duurzame lokale verankering' gehanteerd wordt voor het integrale toepassingsgeval 2.8, dus zowel voor het criterium 2.8 A als voor het criterium 2.8 B.

(...)

Ten tweede, is het niet correct van de Dienst Vreemdelingenzaken om te motiveren dat zij niet dient te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor het criterium 2.8 A.

Deze motivering gaat regelrecht in tegen de stukken.

a)

Hier dient de verzoeker immers terug te grijpen naar het criterium van de 'duurzame lokale verankering' dat gehanteerd wordt bij zowel 2.8 A als 2.8 B.

b)

De verzoeker heeft bovendien in de initiële verzoekschrift heel duidelijk verwezen naar:

- de instructienota ;

EN

- het criterium duurzame lokale verankering.

c)

De verzoeker heeft daarentegen nooit verwezen in het initiële verzoekschrift naar het feit dat hij exclusief beroep deed op criterium 2.8 B.

Er is zelfs geen expliciete verwijzing naar 2.8 A of 2.8 B.

(...)

Ten derde, kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag NIET afwijst omdat hij niet voldoet aan de instructienota (2.8 A) maar wel omdat hij niet zou voldoen aan het criterium 2.8 B van de instructienota dd. 19/07/2009 (werk).

De verzoeker verblijft inderdaad 5 jaar ononderbroken in België.

- Er werd een gezamenlijke (gezins)aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet ingediend maar de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de aanvraag opgedeeld ondanks de gezinsrealiteit ;
 - De verzoeker en zijn echtgenote en de minderjarige kinderen hebben legaal verbleven in België ;
- Hoe het ook zij, zelfs indien bovenstaande omstandigheden niet in rekening gebracht worden, is het redelijkerwijze onverantwoord om bij een periode van 5 jaar het onbeperkt verblijf niet toe te kennen.
(...)

Tot slot, is er geen enkele reden waarom verzoekers dossier niet aan de Commissie van Advies werd overgemaakt.

Inderdaad, als de aanvraag ontvankelijk verklaard werd en niet manifest ongegrond is wordt het dossier ter advies aan de Commissie van Advies bezorgd.

Deze werkwijze wordt eveneens bevestigd in een update verspreid via de VZW Kruispunt Migratie-Integratie (zie Kruispunt M-I Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en IPR Nr. 3 // 14 februari 2011).

'Beoordeling van de "duurzame lokale verankering" (criteria 2.8.A en 2.8.B)

■ Van 15/9/2009 tot 15/12/2009 konden vreemdelingen eenmalig het criterium "duurzame lokale verankering" invoeren, als zij aan bepaalde verblijfsvoorwaarden voldoen, zoals toegelicht in punt 2.8 (A en B) van de instructie van 19/7/2009. Dat kon door in die periode een nieuwe aanvraag 9bis in te dienen bij de gemeente van feitelijk verblijf, of door in die periode een actualisatie in te dienen bij de DVZ van een lopende regularisatie-aanvraag, of van een tijdelijk toegekende regularisatie.

■ Eerst onderzoekt DVZ de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een 9bis aanvraag (identiteitsbewijs) en de basisvoorwaarden om beroep te kunnen doen op dit eenmalige criterium:

■ 2.8.A: 5 jaar ononderbroken verblijf in België sinds minstens 15/12/2004 + voor 18/3/2008 een wettig verblijf hebben gehad of een geloofwaardige poging hebben gedaan om een wettig verblijf te bekomen + bewijzen van de duurzame lokale verankering.

■ 2.8.B (economische regularisatie): ononderbroken verblijf in België sinds minstens 31 maart 2007+ een arbeidscontract van minstens 1 jaar voorleggen dat minstens het wettelijk minimumloon oplevert + bewijzen van de duurzame lokale verankering.

■ Als de ontvankelijkheids- en verblijfs- (en voor 2.8.B ook de arbeids-)voorwaarden voldaan zijn, gaat Dienst Vreemdelingenzaken na of de duurzame lokale verankering voldoende bewezen wordt in het aanvraagdossier. Aanvragers moeten best concrete en objectieve bewijzen en attesten voorleggen van de volgende drie elementen: 1) sociale banden in België; 2) kennis van het Frans, Nederlands of Duits; 3) werkperspectieven, -kwalificaties en -mogelijkheden.

■ De DVZ verklaart de aanvraag dan ofwel gegrond, ofwel manifest ongegrond (geen enkel bewijs van duurzame lokale verankering), ofwel roept de DVZ de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

■ Nieuwe info: De DVZ roept de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen als het dossier ontvankelijk en niet manifest ongegrond is én een begin van bewijs van de duurzame lokale verankering bevat waarbij DVZ toch twijfelt of dat criterium wel echt voldaan is. In dat geval krijgt de Commissie van Advies de opdracht om een advies over de duurzame lokale verankering te geven na een hoorzitting met de aanvrager. Na dat advies beslist (het kabinet van) de staatssecretaris over de aanvraag."

Het mag terecht verbazen dat dit dossier niet overgeheveld is aan de Commissie voor Advies aangezien het dossier niet manifest ongegrond is, getuige de volgende omstandigheden :

- De verzoeker voldeed aan de criteria van 2.8.A en had een verblijfsrecht;
- Er werd een gezamenlijke (gezins)aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet ingediend en er is een vaststaande gezinsrealiteit;
- De verzoeker en de minderjarige kinderen hebben legaal verbleven in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dan ook niet zorgvuldig waarom het dossier van de verzoeker en het gezin niet aan de Commissie voor Advies werd voorgelegd.

Door dit nalaten, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een willekeurige en betwistbare toepassing gemaakt van de (vernietigde) instructie-nota.

De bewuste beslissing is kennelijk onzorgvuldig, inconsequent en onredelijk en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt immers dat de verblijfsaanvraag bekeken wordt in het licht van de instructienota, die nota bene initieel en expliciet werd ingeroepen door de verzoekende partij. (...)."

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Zo wordt toegelicht dat verzoeker zich niet voor het eerst in zijn aanvullend schrijven van 18 augustus 2010 kon beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), nu dit criterium overeenkomstig voormelde instructie enkel kon worden ingeroepen tot 15 december 2009. Daarnaast wordt gesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toepassing van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nu verzoeker geen model-arbeidsovereenkomst zoals bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 oktober 2009 heeft overgemaakt, de door hem overgelegde contracten niet zijn afgesloten voor bepaalde duur met een minimale tewerkstellingsduur van één jaar of voor onbepaalde duur en het maandsalaris lager ligt dan het wettelijke minimumloon. Verder wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat de elementen met betrekking tot verzoekers integratie en beroepsverleden op zich geen reden vormen voor een machtiging tot verblijf. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

In zoverre verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het opgeworpen middel vanuit het oogpunt van de materiële motivering bekeken te worden.

Wat de overige onderdelen van het middel betreft, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk heeft gehandeld door de vernietigde instructie van 19 juli 2009 slechts ten dele toe te passen. Hij bekritiseert meer specifiek de stelling van verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker zich niet kan beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 nu deze instructie voorziet dat dit criterium enkel kon worden ingeroepen tot 15 december 2009 terwijl verzoeker zich hier slechts op beriep in zijn aanvullend schrijven van 18 augustus 2010. Verzoeker stelt daarentegen dat voormelde instructie, waarnaar hij in zijn aanvraag heeft verwezen, in zijn geheel diende te worden toegepast. Hij wijst erop dat het criterium "duurzame lokale verankering" wordt gehanteerd voor de toepassing van zowel het criterium 2.8A als het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, dat hij in zijn initiële aanvraag duidelijk heeft verwezen naar enerzijds de instructienota en anderzijds het criterium "duurzame lokale verankering" en dit zonder te specificeren of hij verwees naar het criterium 2.8A of B van de instructie en dat hij vijf jaar ononderbroken in België verblijft, gezamenlijk met zijn echtgenote een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en hij, zijn echtgenote en hun

kinderen legaal in België hebben verbleven. Verder betoogt verzoeker nog dat een willekeurige en betwistbare toepassing is gemaakt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 nu zijn dossier niet ter advies werd voorgelegd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

De Raad stelt vast dat het ganse betoog van verzoeker tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast. Verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift strekt er immers uitsluitend toe te stellen dat hem ten onrechte geen machtiging tot verblijf is toegekend op grond van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie en dat deze instructie werd miskend doordat zijn dossier niet ter advies werd overgemaakt aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr.

198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. Verzoeker kan zich bijgevolg niet meer beroepen op een schending van deze beleidsinstructie.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het (gehele) betoog van verzoeker inzake de schending van de door hem aangehaalde middelen, waarin hij kritiek uit op de wijze waarop verweerder toepassing heeft gemaakt van de instructie van 19 juli 2009, niet dienstig is.

Specifiek wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet duidt op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, door het nemen van de bestreden beslissing, deze verdragsbepaling zou hebben geschonden. Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet tot doel of gevolg heeft dat verzoeker wordt gescheiden van zijn echtgenote en kinderen, dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat verzoeker niet aantoont dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS